

Åaløb, som udmunde i Strand eller Fjord, og som enten ikke ere Åfløb fra en Sø med større Flademaal end det selv, eller som ere Åfløb fra en Sø med Åfspærringæret, og hvori Fiskeriet drives som Enhed efter ovennævnte Regler, ere ikke undergivne Bestemmelserne i denne Lovs § 2.

§ Tvivlstilfælde afgør Landbrugsministeren, om de i denne Lov indeholdte Bestemmelser kunne gøres anvendelige paa et Vand eller ikke.

§ 2

begynder med Ordene: „I alle andre af de i § 1“ osv.

At Stykke a. i § 8 (Forbudet mod Brug af Baad) udgaar.

Til § 9.

At Ordene: „og dette Flertals Berettigelse omfatter mindst Halvdelen af det paagældende Fiskevand“ ændres til: „mindst 3 Fjerdedele af det paagældende Fiskevand“.

ad § 1. Da Selveje er den sikreste Form for al Besiddelse, vil det være af ikke ringe Betydning for Fiskeriets Opkomst, om Forbud mod at stille Fiskeretten fra den tilstødende Grund ikke fremtidig hindrer Køb og Salg af Fiskeretten.

Dette vilde desuden kun være at stille Fiskeriet lige med industrielle Anlæg, som gennem Overenskomst med vedkommende Lodsejere kunne tage et Åaløbs Vandkraft saaledes i Brug, at Fiskeriet fremtidig bliver betydningsløst.

De, som gennem en længere Arrække have haft Kendskab til vore Ferskvande, ere næppe i Tvivl om, at disses Antal af Gedder er svundet ret betydeligt.

I hvert Fald er det nu ingen vanskelig Sag at finde Indsøer, hvori det kun er muligt at fiske et Par Hund Gedder aarlig for hver Tønde Land.

Åalefiskeriet giver formentlig noget mere Udbytte de fleste Steder, men ogsaa heri maa der frygtes Nedgang, eftersom de mange Stemmeværker i Landbrugets eller Industriens Tjeneste hindre Åaleynglens Opgang gennem Åaløbene til vore Indsøer, og om det end maa anses for saare nødvendigt, at der ved disse Stemmeværker anbringes Åaletrapper for saa meget som muligt at høde paa Skaden ved at hjælpe Åaleynglen frem, kunne saadanne Trapper dog kun betragtes som et Nødmiddel, der langt fra kan erstatte Åaleynglens uhindrede Opgang gennem et frit Åaløb.

Ørreden findes kun undtagelsesvis i vore Indsøer.

Der er saaledes kun ringe Udsigt til, at disse to saa værdifulde Fiskearter (Gedder og Åal) under de gennem sidste Halvdel af indeværende Åarhundrede saa stærkt ændrede Naturforhold kunne holde sig endog paa det nuværende lave Stade ved naturlig Forplantning, men at det i en nær Fremtid bliver nødvendigt at slaa ind paa en mere lønnende Drift af vore Indsøer.

Men medens vore Indsøer ere fattige paa Fisk, som have Værdi som Menneskeføde, have de Overflod paa værdiløse Smaafisk, som ville kunne blive et godt Fødemiddel for en større Mængde madnyttige Fisk.

Ved over Land at føre Åaleyngel fra Stranden til vore Indsøer, kan der udrettes en Del til Åalefiskeriets Forbedring.

Men hovedsagelig i den kunstige Fiskeavl har man et Middel, hvorved det er muligt at bringe Antallet af de stedlige madnyttige Fisk betydeligt op, ligesom man ved Hjælp af denne er i Stand til efter en større Maalestof at forsyne sine Bände med Yngel af værdifulde Fisk fra Udlandet.

At vise Vej med Indførsel og Udflækning af saadanne Fiskes Æg er formentlig en af „Danst Fiskeriforenings“ Forsøgs-Udflækningsanstalts vigtigste Opgaver. Hvilken nationaløkonomisk Betydning saadan forbedret Drift vil kunne faa, behøver ikke nærmere at paavises.